

I. N. J.

DISPUTATIONEM PHILOSOPHICAM,

DE CYGNO

EJUSQUE

28

CANTIONE.

Consensu Ampliss: FACULT. PHILOS.

In Regiâ Academiâ Aboënsi,

Sub PRÆSIDIO,

Viri Amplissimi

DN. M. PETRI HAHN.

Scientiæ Nat. & Regii Prof. Ord. & Acad. Biblioth. Celeberrimi, Promotoris indefinenter colendi,

Pro Gradu Magisterii,

Publico Examine modestè subiecti

MATTHIAS J. WEREFMANN

Wex: Smol:

In Auditorio Maximo,

die 23 Junii A. 1697 solitis hor. antem.

ABOÆ, Impr. apud Jo. WALLIUM.

In Erici Munit.

SACRÆ REGIÆ MAJESTATIS

Viro Fidelissimo,

Reverendissimo in CHRISTO Patri,

DN. SAMUELI
WIRÆNIO,

S. S. Theol. DOCTORI Celeberrimo,

Dicæcesios Wexionensis

EPISCOPO Eminentissimo,

Venerandi ibidem Consistorii

PRÆSIDI Amplissimo,

Gymnas. Scholarumque EPHORO

Accuratissimo,

PATRONO & PROMOTORI MAXIMO.

submissa mente æternum de-
venerando.

Vitam longam!

Salutem perennem!

Pacem diuturnam!

Samueli Wirænio

Propensissimus atque per orbem summè
laudandus ille favor, quo Tua Emi-
nentia, Episcopo Reverendissime, ar-
tium liberalium Æstimator Maxime,
Musarum amantes complecti & quasi in gremio
tovere soles, auctor mihi est, ut exercitium hocce
Academicum Eminentiaæ Tuæ summa animi
veneratione offeram, nullus dubitans, quin
Excellentissima Tua Eminentia hoc submissi of-
fici indicium benigna mente suscipias. Nescio
sanè cui id potius consecrem, nisi cui maxima
debeo, & cui tota spes mea innititur, qui que
tam voluntate, quam facultate in succurrendo
clientulo aliis praevalet: Nomen ideo tuum,
Eminentissime Episcopo, in hisce etiam plagis
non sine debita reverentia & sempiterna laude
plurimi putatur atque extollitur. Placidis Tuis
oculis opusculum hoc Cygneum inspice, hilaris
vultu cultorem, qui in dissitis oris magnis
cum difficultatibus est luctatus, Paternè, ut soles,
aspice, benignè suscipe & promove. Tanti bene-
ficii memoria nulla unquam oblivione delebitur.
De cetero, DEUM T. O. M. frequentioribus su-
spiritibus supplex perpetuò venerabor, ut Reveren-
dissimum in Christo Patrem cum nobilissima
sua Familia, Ecclesia, Regi, sibi, suis & mihi
incolumem clementer, conservet, quod vovet qui
semper permanebit

Eminentissimi Episcopi

humil. cliens

MATTHIAS Weckelman.

Adm. Reuerendo & Amplissimo Domino,

DN. M. OLAO CAVALLIO,

Templi Car. Wex; dudum PASTORI meritissimo, ARCHI-PRÆPOSITO & Consistorii SENIORI Celeberrimo, Promotori Magno, humilimo animo atatem venerando.

Max: Reuer: & Praclarissimis Dominis,

Consistorii ADSESSORIBUS gravissimis, Gymnasia reliquis LECTORIBUS Celeberrimis, Scholæ RÆTORI & Con-Rætori dignissimis, Patronis Optimis, pia mente nullo non tempore venerandis & colendis.

Perquam Reuer: & Clarissimo Domino,

DN. M. SVENONI H S S R/

Pastori in Nöbeled & Zorsåhs dignissimo, Promotori certissimo, pio animo nunquam non prosequendo.

DN. OLAO BRUNN/ Senatori & Secretario dextercimo, Fautori itidem multum honorando.

Annos multos! incolumitatem perpetuam!

Plurimum Reverendo Domino,

DN. M. PETRO OSANDRO,

Præposito in Konga Härad meritissimo,
Pastori in Linderyd & Sandsjöds vigilantissimo,
Promotori indubitatissimo, per-
petuo observando.

Multum Rever: atque Doctissimo Domino,

DN. JOHANNI KARRER/

Pastori in Wäckelsång/ Tingåhs & Uhråsa
vigilantissimo, Promotori ac Benefactori
propensissimo, toto pectore perpetim suspi-
ciendo.

DN. ERLANDO WEDER/ Curiaæ

Wex: Adfessori æquill: Mercatori itid. solertiss:
olim Nutritio liberal. nunc Faut. propensiss:

DN. SVENONI UHR/ Senatori & Mer-

catore prudentiss: Evergetæ semper amando.

Felicitatem omnigenam!

Si secreta seriatimque aestimatione, Promotores Maximi, Fautores & Benefactores certissimi, beneficiorum Vestrorum magnitudinem perspexero, merito adfirmare audeo, me Vobis, ob beneficia Vestra in me antea collata, plura debere, quam unquam valeam persolvere: Ne autem officiorum meritorumque Vestrorum plane sum immemor, Vobis etiam in signum grati animi leve hocce opusculum submissè sisto, laudiori facultate destitutus, cum tædiosa paupertas & alia non minores difficultates, quorum sub onere sæpiissime ingemui, in oris hisce septentrionalibus, quas jam ingravescens quotidie & in iis antea inaudita fames, omni que Musarum adjumenti defectus gravissimè premit, studiorum meorum individuum fuerit comes. Hocce, ut soletis, bene assumite, melius exponite, optime auctorem respicite, ne eo favore eaq; spe, quæ erigi jam discupit, destitatur. Votum attingens Deum clementissimum quamdiu rebus humanis interfuero nullo non tempore humilimè rogabo, dignetur Amplissimas Vestras Dignitates pro cuiusque voto multijugâ bonorum abundantiam eternamque tandem celesti coronâ cumulare atque beare: quod exoptat semperque exoptabit, qui est perpetuoque erit.

Amplissimarum Vestrarum Dignitatum

Officiocissimus cultor

MATTH: Weckelman.

Ad
Juvenem Virum
CANDIDATUM PHILOSOPHIÆ

Literis & virtutibus præcipuè & insi-
gniter limatum.

DN. MATTHIAM WERREMANI

Cum discursu excogitatissimo,
CYGNI naturam cantumque
ῥωάνῃ ac ἐναρμόνιον
quæsitius explicares;

JAM neque mirabor: zephyris quatienti-
bus ales,

Dulcisonum cygnos fundere posse melos,
Dixero melius namque hic modularis olore,
Percussus boreâ quamlibet ipse gravi.

Nec fors addubitem: numquid sit *Apollini*
line dignus.

Ales, ob auditos nemini ab æsse modos.
Nam, nexu legis scævæque cohorte solutus,
Fit nova Cygnus avis: ritè sacrata DEO.
Non cineres ergo meditatur: Vivito, dicit,
Qvi poteras nostrum restituisse melos!

Præproperè L. in.
M. 43.

JO: RUNGIUS.

Cygnus ad pugnam fortis est, injuriâ non
laceffit, tanquam moderatus & prudens
vir, laceffenti animi robore nihil sanè con-
cedit. Ab aquila hostiliter appetitur, vix
vincitur, sed provocantem jure optimo vincit.
Ceteræ aves cum eo quasi pacis fœdere de-
vinciuntur.

Vivit in Terris, Aquarum potius Amator.

IN DEUS, & mentē viresq; & cuncta ministrans,
Adsis, & nostris clemens allabere cœptis!

Neglecta omni præfatione, mox ipsam rem aggredientes assumimus Definitionem Cygni Nominalem, in qua sese offert

Ἐτυμολογία seu Cygni nominis origo. Cygnum vocant Græci Κύκνον, Latini mutant KING. ΚύκνⓄ dicitur quibusdam, teste Varino, quod tibi ioveniendi causa præ ceteris animalibus cœnum periscrutetur ἀπὸ τῆς κοκνῶν τῆν ἰλὺν. Alii est Cygnus κλύκⓄ, à κλύω, idq; à verbo κλώ, *voce edo, clamo*: est enim avis clamosa, ut anser. Hesychio, Varino & Cornelio Schrevelio κύδνⓄ ab albedine, vel Q. κύμασι νῶν, *in fluctibus natans*. Alii τὸ γὰρ τῆς κύκλⓄ, à terete collo. Isidoro lib. 12. c. 6. à canendo, quod carminis dulcedinem modulatis vocibus fundere fingatur. Scopæ est ab ὄλⓄ, cui Cygnus dicitur *Holor* cum aspiratione. Perottus vocat Cygnum ὄλον ὀρμαῖον *totum candidum*. Alias videtur Cygnus quasi Κυδῶς, inclytus, gloriosus, celebris, quod ob amabilem colorem & vitæ integritatem in gloria & celebritate habeatur: ΚύδⓄ enim est gloria, decus.

Ὀνομασία, quæ est mater variæ acceptionis & explicationis vocabuli. Sumitur Cygnus (α) pro *Cygnorum iconibus*, Vid. Valer. Flacc. l. 1. Argonai. Tum pro *Sene Musico*, vid. Orus Apollo in Hieroglyph. Tum pro *Poëtis*, Horat. l. 2. od. 20. & l. 4. od. 2. Tum pro *Oratoribus* vid. Synesius Cyrenæus in Dione. Tum pro *Philosophis & quibuscunque literatis justisque viris*, Vide Ulyssis Aldrovandi *Philosophi & Medici Bononiensis Excellentissimi Ornithologiam* lib. 19. c. 1. de Avibus. Apud Athenam l. II. meminit *navis cujusdam viginti remorum* Nicostratus, quæ navis dicta est Cygnus, quod Cygni avis effigiem gereret. *Cygnus* inscribitur etiam *Liber* quidam Luciani, qui pariter de *Electro* inscribitur, quo in libro seipsum & scripta sua vir ille extenuat. (β) *Cygnus* est *genus quoddam Collyrii*, cujus mentionem facit Joh. Gvintherius Andernacus apud Galenum; de quo *Collyrio* loquitur etiam *Ætius* ser. 3. tetrab. 2. c. 104. & vocat idem *Collyrium Reginae Cygnum*, it. Alexander Trallianus l. 12. c. 5. testatur ad parandum hujusmodi *collyrium* consumi debere 32. albumina ovorum, quod *collyrium* est lenissimum ad magnos oculorum & acres fluxionum impetus, convenit iis hominibus, qui *collyriorum* rosiones ob corporis

poris

poris imbecillitatem non ferunt. (γ) Pro astro quodam s. asterismo septentrionali 18. stellis constante, de quo hoc miraculum prodidit Firmicus l. 8. c. 7. dicens: *Quicumque hoc oriente sydere nati fuerint, metallorum inventores erunt, qui latentes auri & argenti venas, & ceterarum specierum solertibus inquisitionibus prosequantur: hi quoque monetarii erunt.* De eodem sic canit Pontanus l. 3. de stellis rubric. de cygno: *Surgens vagus æquore Cygnus.* Vide Manilium l. 4. c. 1. (δ) Pro Cygno Herculis filio, à quo *Cyanea*, in Germania, originem & nomen ducit, ut dicit Joh. Garzonius l. 2. Rer. Saxonie. *Cygnus*, teste Aldrov. l. c fuit Rex ille Ligurum, qui cum Phaetontis affinis sui necem insolabiliter deffleret, in avem sui nominis commutatus dicitur: hujus meminit etiam Virgil. x Æneid.

*Non ego te Ligurum ductor fortissime bello
Transferim Cyne, &c.*

Vid. Buchner, in Lex Fabr. (ε) Fuerunt complures Cygni, doctore Aldrov. l. c. ut, *Cygnus* Martis filius, quem Hercules equestri prælio occidisse fertur, cujus mortem tam iniquo animo Martem tulisse dicunt, ut ejus ulciscendæ causa Mars arma adversus Herculem sumserit, sed Hercules eqvo Ari-

one, quem Neptunus in equum conversus genuerat, adjutus elabebatur. *Cygnus* Neptuni filius, cum quo ex omni parte invulnerabili Achilles tempore Trojani belli est congressus, quem frustra aliquoties telis appetitum humi, re tandem intellecta, masculè prostravit, & genibus collo innixus vitâ privavit. *Cygnus* Trojanus, qui, referente Eustathio, ob prudentiam à natura canus celebrabatur. *Cygnus*, qui in regione, cui Cynitis nomen erat, ut ait Stephanus, imperavit, quis autem ille sit, non narrat. Duos priores recenset etiam Samuel Bochartus in opere bipertito de animalibus Sæ. Sæ. part. 2. l. 2. c. 25. de avibus immundis p. 300. & dicit, Martis filium in Thessalia transeuntes insidiis appetiisse & peremisse, ut ex eorum capitibus patri suo templum extrueret. Neptuni filium, ait, propria manu uxorem Philomonem necasse, & filium Tennem arcâ inclusum in mare conjecisse. Antonius Liberalis, teste Bocharto, prodit de *Cyigno* Apollinis filio, qui facie quidem erat formosus, sed moribus rudis & agrestis. Undè est, quod in fabulis homines duri & immites in *Cygnos* mutati esse narrantur. Postremo accipitur *Cygnus* pro jove, à quo in colorem candidum commutato, h. e. can-

quæ à Cygno nomen habere creditur, sed falso, cum ferè ante 129 annos, auctore Gothofredo Voigtio in suis Curiositatibus Physicis c. 3. p. m. 82. ibi fuit quoddam nefandum idolum fœminei sexus & virginei habitus lapideæ columnæ insistens, quod dicebatur **SIWAN**, postea **SWAN**, cui hæc urbs originem & nomen debet, vide Thutii scripta ex antiquitatibus. (η) Cygnus est equi nomen, à Statio ob candidum s. album colorem, de quo ita - - - *Rapidum Daneius augur Ascheron increpitat, meritumque vocabula Cycnum Audit.*

(θ) *Cygnus* est avis amphibia, magis remen aquæ amans, quo sensu hoc loco accipitur.

Συνονυμία. Hebræi, ait Aldrov. l. c. nullum habent vocabulum, quod simpliciter & proprie Cygnum notet, תושמת Tinschemet Hieronymo est Cygnus, aliis autem est talpa, aliis vespertilio, aliis noctua, Henrico Opitio monedula דנה l. תנה Lev. 11. 17. Deut. 14. 17. est Cygnus, sed exponitur etiã merops & pelecanus, vid. Boch. Ald. Opit &c. Cygnus dicitur etiam Holor seu *Olor*. ! q. ὄλορ ὀλορ, totus candidus, pulcher, ut Perottus vult, sed *ob rabiem* Baptista Pius Bononiensis derivat ab ὀλοροειᾶ

i.e. despicientia, teste Fulgentio Placide, quod hæ
aves ad iram commotæ se invicem depa-
scant. *A loco* ubi vivit Ovidio est *volut-
cris flumineæ, ales Caystria*, l. 9. de tristib.
Nasoni & Politiano *Caystrius*: Mosco &
Theocrito, Eidil. 19. *Strymonius*. Virgilio *An-
fir Amycleus*. *A colore*, Silio Italico, Ovid.
Virg. *albus*: Martial. Scalig. Sanazar. *avis
albæ, candidus*: Statio, Valer. Flacco, Ba-
ptistæ Mantuano, Pontano, Virgil. *argen-
teus*: Maroni, *candens corpore*: Pontan. *Ca-
nus*: Alicato *pulcher*: Antonio Gigo *Ni-
tidus, Egregius*. *A pennis*, Manlio *Plu-
meus*. Statio *Mollis*: *A longitudine colli*, Ho-
mero $\Delta\epsilon\lambda\iota\chi\acute{o}\delta\epsilon\iota\rho$. *A placiditate*, Ovid. *Inno-
cuus*: Mantuano *Imbellis*: Pontano *Blandus*:
A voce & cantu Virg. *Argutus*: Fausto pe-
trarchæ *Musicus*: Torqvato Tasso *Vocalis*: *Æ-
lio Julio Crotto & Pontano Modulans* Ti-
to Vespasiano Strozæ *Centans*. *A mortis præ-
sagitione*; Statio *Faticertus*: Bapt. Man^l. *Fa-
ta canens*: Jano Grutero *Oscinis*. Alias ap-
pellatur *Apollineus*, quod Apollini dicitur sac-
cer: Martiali *Lædeus*, à Læda, quam Jupi-
ter Cygni figurâ compressisse dicitur: Statio
Amycleus, nam Amyclis Laconix urbe Læ-
da nata creditur, quare & Plumam Amyclæ-
am dixit Martialis, sicut Cygnum ipsum *par-*

causam, i. e. ut ejus interpretes exponunt, Læ-
dam, convenientius stupratorem vocat, quod
Jupiter sub Cygni specie Lædam stupravit.

Nota: Olor non semper Cygnum, sed inter-
dum odorem notat, teste Apulejo l. i. de Asin.
aur. At ille, ait, olore alioquin spurcissimi hu-
moris percussus, quo me lamie illæ infecerant,
vehementer aspernatur. Apagite, inquit, fæ-
torem extrema latrina, & causas cepit hujus
oloris comiter inquirere.

Definitionem Cygni Realem facit Joh. Sperl.
Zoolog. p. m. 329. talem:

*Cygnus est avis drensans candida, robusta,
animosa, natatum magis quam volatum amans.*
Albertus talem, qua potius Cygnum describit,
quam definit:

*Cygnus videtur esse generis anserini, tum
rostri figura, tum pedum vi<uque: tempore
pugne sibilat ut anser. Cui calculum suum
addit Turnerus his verbis hisce:*

*Cygnus est forma vi<uque anseri similis,
sed multo major, torus candidus, pedibus nigris.*

*Causa Efficiens prima s. principalis, remota
sunt omnes tres SS. Trinitatis perlonæ, Gen. 1.
20. 21. Psal. 148: 5. Efficiens secunda, particu-
laris, propinqua, sociæ, univoca, physica,
mas & fœmina, quæ vi primæ benedictionis
speciem Cygneam multiplicant, Genes. 1. 22.
Effic.*

Effic. universalis prima, S. S. Trinitas. univers. secunda, equivoca stellæ, universaliter in hæc inferiora ad fœcundationis promotionem & fœtum exclusionem incurrentes ac juvantes.

Causa finalis s. finis primus & ultimus absolute & simpliciter est gloria DEI, cui omnia inservire tenentur. prov. 16: 4. 1. Cor. 10: 31. Col. 3: 17. finis intermedius utilitas hominis, cui Cygnus dat alimenta, tegumenta, oblectamenta; unde bene dicitur: omnia propter hominem, homo propter DEUM.

Causa formalis s. forma generica anima sensitiva, qua Cygnus objecta sensibilia cognoscit, salutaria appetit, nociva fugit & de loco in locum movetur mediantibus suis facultatibus.

Forma specifica est anima Cygni, per quam est & distinguitur ab aliis avibus.

Causa materialis s. materia creationis Cygni, ut & reliquarum avium varia constituitur. Quidam volunt illam esse 4 Elementa; alii terram, ad dictum Gen. 2: 19. forma verat Dominus DEUS e terra omnem bestiam agri, omne volatile Cæli. Cui dicto multi & magni viri favent impensè, ut Rabbinus Gerson. Aben Eldras, Gerhard. Ioh. Wossius. Saliarius, qui dicit in Annal. A. M. 1. die 5. num. 6. aquis permixta fuit terra, & terra aqua, cum DEUS terram excitavit ex undis, eamque quasi spongiam

replevit ac fecundavit aquis, quibus innatae
 bat aër, igneo ac vivifico calore perfusus. Ex
 aquis tamen, quasi prædominante Elemento, ut
 homo & cetera animalia terrestria ex terra
 producta dicuntur. Et super hæc omnia accede-
 bat Sol, omnium viventium corpore constan-
 tium parens. Accedit ratio: quod Cygnus in
 terris degat & quiescat: secus in aquis victu-
 rus semper, ut piscis, quando eandem cum
 pisce agnosceret materiam. Cygni ut cete-
 rarum avium, dicunt, caro magis ad terra
 & aëris naturam convenit, quia non est frigi-
 da, limosa, humida, ut caro piscium; sed
 temperate calida, sicca, compacta, boni succi
 ut aliorum animantium caro, quæ in terra
 procreantur & nutriuntur. Sed de carne Cy-
 gni infra. Non minores sunt numero, au-
 ctoritate & doctrina, qui constituunt Cygni
 & omnium reliquarum avium materiam
 creationis solam aquam proprie sic dictam
 cui semen Cygni producendi concreatum e-
 rat, ad dictum Gen 1: 20. *Et dixit DEUS*
procreent aquæ reptile, animam viventem
& volatile volat super terra, super faciebu
expansionis cælorum. Si Textus Hebraicus a
 verbum reddatur, ita sonat: *Repere facian*
aquæ reptile anima vivens, & volatile vo
let super faciem extensionis Cæli. Caldæus it
 habet: *Movere faciant aquæ reptile anima vi*

viventis, & avis volitet super terram juxta
 faciem expansi Cælorum. Latinus ex Sveco ita:
 abunde producant aqua reptilia animantia,
 & volucres, quæ in terra volitent, sub ex-
 pando cæli: v. 21. Et creavit DEUS celos
 magnos, & omnem animam viventem repen-
 tem, quam repere fecerunt aquæ secundum
 speciem suam, & omne volatile alatum, se-
 cundum speciem suam. Alius ita: Creavitque
 DEUS cetegrada, & omne animal repens, quod
 abunde produxerant aquæ juxta cujusq; genus,
 & omnem volucrem alatam juxta genus suum.

Quod materia creationis Cygni fuit una
 & eadem ac piscium, sc. sola aqua, præter
 ceteros asserit D. Lutherus comment. in Gen.
 pag. 10. citante Christiano Chemnitio ad
 quæst. 8. in Gen. cap. 1. sicut enim piscis in
 aqua natat, sic avis in aere volat, & quan-
 quam carnem habent diversam, eandem ta-
 men habent originem. Sicut manifestus tex-
 tus hic est, volucres ex aqua productas peti-
 ille aerem, in quo vivunt. Gesnerus p. 24.
 q. 30. in Genesin asseverat, DEUM ex eadem a-
 quæ materia duas animantium familias edu-
 xisse plane diversas & contrariis temperamen-
 tis præditas. Hisce favet Rung. p. 58. Ratio
 fundata est in eo, quod præter aquam non fiat
 in hisce versiculis mentio alterius alicujus ma-

terix, ex qua cygnus sit productus, vocabulum ideo *aqua* videtur repetendum & utriusq; familiae principium creationis constituendum. Quod una & eadem materia, sc. sola aqua, fuerit piscium & avium materia, præter multos alios Sæ. Sæ. interpretes, qui in hisce probandis fuerunt & magni & multi, dicit P. Gaspar Schottus in *Physica sua Curiola*, præter quæ adduxit c. 4. p. 785. 786. c. 5. p. 787. 788. *Sola aqua ad piscium & avium, & sola terra ad ceterorum animalium primam productionem*, non effectivè, sed materialiter, concurrat, c. 6. p. 789. ego, suppositâ diviniâ omnipotentiâ, ubique verba divinæ scripturæ sumo ut sonant, ibid. p. 791. ad cuius sententiam, cum M. Henrico Kipping. in sua *Phys.* cum Rabbino Gerundensi, Lysero Cartwrighto com. ad Gen. 1. 20. Ludovico Molina de opere sex dier. disp. 18. D. Ambros. l. 1. in Hexaëm. D. Cyril. l. 1. in Gen. D. Hieron. Epist. 83. ad Oceanum, D. Chrysostom. Homil. 7. in Gen. D. Damasc. l. 2. c. 9. Basil. Homil. 8. Theodoret. l. 5. D. August. Cornel. à lapide, accedit Joh. Sper. Zool. 4. c. 1. p. m 287. & Exercit. l. 8. Exer. 5. 680. de avibus. Aquam ideo allocutus est creator, hæc ad verbum Domini Jubentis præcedit pisces, deindè aves: quia verba DEI su

opera DEI, DEI præcipere est facere, Plal.
48: 5. *Ipsè dixit & facta sunt: ipse mandavit
& creata sunt.* Sic ratione *materiæ creatio-*
is sunt aves cum piscibus unius ejusdemque
riginis & animantia conjunctissima, unde a-
es cum piscibus dicuntur fratercolare; sed
itione Elementi s. loci, in quo vivunt, tempe-
amenti, carnis ac proprietatum sunt diversis-
ima: pisces ad jussum creatoris replent a-
qvas, aves se multiplicant super terras. Tenue
meum judicium in his nec S.æ S.æ nec Docto-
rum ingeniis præfero, sed malo paululum er-
rare, quam DEO & clarissimis S.æ S.æ inter-
pretibus oblatrare. Ille tamen videtur nimis
debilem facere omnipotentiam DEI creatoris
omnipotentis, qui aquæ, alicis nostræ, ex qua
primò producta est, materiæ creationis repu-
gnat, cum tam facile fuit DEO ex sola aqua,
quam ex sola terra avem Cygnum creare.

Materia generationis, transiens, est semen,
ipsum medium generationis proximum, sine
quo nulla datur generatio: ex semine fit o-
vum, ex ovo pullus cygneus.

Materia constitutionis sunt partes s. cor-
pus organicum.

Tempus quod attinet, dicimus cum Sa. Sa. Cy-
gnum à DEO s. Creationis die productum
esse, Gen. 1: 23.

Hi-

hinc præmissis, consultum esse videtur, Cygnum quæ partes integrantes & quæ sunt cetera paululum inspicere.

Caput quod concernit, habet Cygnus *rostrum* ut anser; videtur enim Alberto & aliis esse generis anserini, latum 6. digitos longum, quod cæno ad cibum sibi quærendum inserit, paululum turbinatum utque falx incurvatum, colore rufo, in extremitate obtusum, hinc Ovid. *Tenet os sine acumine rostrum*; ultimis ætatis annis dentatum, auctore Alberto, etsi Plinius l. 36. c. 11. nulli volucrum concedat dentes, excepta Vespertilione. In cujus summa parte, quæ capiti committitur, est rotundum tuberculum; narium foramina superne ad finem sunt nigra.

Collum est multa carne longissimum, circiter 8 palmos, 28. vertebris constans; quare ab Homero dicitur *δελιχόδειρον*; ab Euripide in Iphig. *δελιχάυχλην*, *collum à pectore longe porrigitur*, ait Ovid. lineæ piscatoriæ usum in aquis præbet in captanda esca. De usu & necessitate proceritatis colli lib. 6. Hexaem. c. 22. eleganter disserit D. Ambrosius: *Cygnus cur proceritate colli utatur, in promptu est, ut, quia est paulo corpore segnior, ob molem, nec facile potest inferi-*

feriora squaram penetrare, cervicem extendit ad prædam, quæ corporis totius escam, quam invenerit, rapiat, atque è profundo eruat. Sic natura nullibi deficit, nullibi exuberat, nullibi otiosa.

Lingua, ad Ornithologorum opinionem, est valde scabra.

Oculi sunt pulchri, teste Lycophrone, Scallig. in Cassand. sed cæsi. Ab oculis, ait Aldr. versus rostrum apparet pellis nigra.

Cruca sunt nigra longiora plumulis aliquanto obducta supra genu.

Pedes habet Cygnus palmum latos, digitos 12. longos, maculis partim nigris, partim cæruleis, partim rubicundis, partim albis distinctos.

Membrana pedum constant squamulis minimis & rotundis, *digitos ligat junctura rubentes*, ait Ovid. Membranæ, dicit Albert. datæ sunt, ut eo melius natet. Uno pede, affirmat Albert. & Schottus, inter natandum utitur pro remo, ut ceteræ plumigeræ aqvaticæ, ad promovendum natatum, altero pro corporis sui gubernaculo, ut tendat quò cupit.

Digiti pedum existunt numero tres nigri, lati quòdammodo, incurvati instar annulorum; medius crassissimus & maximus 12. digi-

digitos longus; primus seu internus 9, ultimus seu externus 7, quorum operâ contra aquilam utitur.

Pennæ alarum, earumque ambitus est palmorum 7½. Caudæ pennæ longissimæ 3. palmorum longitudini respondent.

Longitudo Cygni extensi, ait Aldr. mediocrem viri staturam exæquat. Nominatus Ornithologus fatetur se vidisse Cygnum 24 libras pendentem. Dicitur ideo aquila, visâ tam magnâ prædâ, parvas aves ungvibus demittere & cygnum insequi, cum unus Cygnus egenum aquilæ ventrem melius impleat quam multa avicularum corpora cum saturant.

Intestina si inspiciantur, sunt, teste Excell. Med. D. Joh. Jonstono in Hist. Nat. l. 4 Tit. 2. c. 1. de avib. palmipedibus herbivoris p. 91 omnia 4. dodrantes & palmum longa, multo adipe intectâ. Aldrov. phil. & Med. part. 3. l. 19. c. 1. p. 5. Ornith. affirmat intestina multum adiposa in Cygno à se inspecto, 14. dodrantes ac integrum palmum æquasse, crasso adipe instar omenti spirali revolutione inflexa.

Arteriæ asperæ, non minima pars Cygni, est insigne in hac alicæ naturæ opus, admirandæ sane & magnæ structuræ; Comitatur

enim œsophagum, ad jugulum usque descendit, non recta, ut in aliis animantibus, ad pulmones pertendit, sed supra claviculas elevata in costam ossis pectoris inseritur, tenui membranâ obtensa, hiulcæ fistulæ s. syringis, instrumenti musici, & literæ S figuram repræsentans, unde quidam cantum Cygni probare conantur, de quo & de usu ac necessitate hujus arteriæ videbitur infra.

Locus, in quo Cygnus degit, si attendatur, dicitur hæc ales amphibia, quæ in terris & aquis vivit, sic ancipitem vitam agit, maximè tamen, si fides habenda est Arist. H. A. l. 9. c. 12. lacuum paludumque aquis delectatur. Oppianus asserit hanc avem pratis, littoribus & stagnis gaudere. Albertus dicit eam stagnis potius adherere. Alberto consentit Ælianus H. A. l. 15. c. 17. & 24. cum juxta stagna major herbarum copia, quibus vescitur, vocatur enim avis herbivora, & luti, quod diligenter rostro versat, adest. Hinc Virgil. lib. 2. Georg. *Amisit Mantua Campum pascentem niveos herboso flumine Cygnos.* Et Hieronymus Vida:

Herboso niveos dum margine pascit olores.
 Jacobus Sanazarius: *Dum pascit niveos herbosa ad flumina olores.* Ælianus H. A. l. 10. c. 36. asserit greges Cygnorum conspici in

Afro mari, & in fluviis Caystro, Istro, Tanaï, Strymone, Meandro, Eridano, Mintio, Temesi. Cui adstipulatur Ovid. Metam l. 2. & 5. Seneca in Agamen. Tragædus, Theocritus Eidyl. 19. Lucianus, Statius l. 14 Papi-
 nius, Mantuanus, Polydorus l. 1. H. Anglor. Sed alia est ratio, cur Cygnus potius stagnis & paludibus gaudet, quam fluminibus concitato aquarum cursu labentibus, scilicet non tam ad quærendum sibi alimentum, quam ad affectandam majorem quietem, cum dicitur animal nonnihil meticulosum, magnas turbas horrere & fugere: stagna & paludes concitatis fluminibus sunt quietiora, nec ut flumina natatum impediunt. Cur Cygni apud nos sunt raræ aves, est causa, quod flumina, paludes & stagna nostra hyeme perpetuâ ferè glacie obtegantur, si qui raro æstate adveniunt, adventante tamen hyeme ob allatam causam avolant, & si qui adsint, statim sagittis dejiciuntur, sic nobis multiplicari nequeunt; nec ea adest copia herbarum, quibus Olor vescitur: una enim non fert omnia tellus. Multis in locis vel non sunt, vel raro & rari sunt Cygni, licet nec lacus, nec stagna desint, ob nutrimenti defectum, ut de sua patria & aliis terris dicit Aldr. l. & c. c. p. 6.

Cibum cum cœpimus tangere, eum ideo accuratius inspiciamus. Occurrit hic nobis ipe cibi egens Cygnus, quem 9. l. 10. c. H. Arist. ἐπιβίον, quod in parando sibi victu non sit segnus & iners, sed valde diligens, cum cœnum sæpius rostro cribrat, quærens præcipue herbam *Algam*, crassiorum foliorum in aquis crescentem, cujus meminit Baptista Mantuanus l. 4. Alphonf.

Persimilis Cygnis viridis, quos *Mintium Alga*, quos *Meander* alit, quos *humida prata Caystri*. Hæctor Boetius in descripte Regni Scot. *Nascitur* in lacu quodam in *Moravia* herba quædam, cujus semine avidissime vescuntur *Olores*, que ob id *Olorum* est cognominata, ea herbe illius natura est, ut agris injecta nunquam putrescat, hinc factum est, ut licet in spatium 5 prope miliarium lacus distendatur, hominumque adhuc memoria piscibus, maxime *Salmonibus* exundare consueverit, ubi ea enasci cœpit, sensim accrescens totum illud vadofum impeditum nantibus reddiderit, nec ullus deinceps piscis major in eo visus est.

Pierius Valerianus affert, & cum eo alii, Cygnos in volucrum genere id habere peculiare, ut alter alterum depascatur, & inter se morsus convertere, nec in ira ovis & pullis propriis parcere, ait *Ælianus* Joh. Sperl. *Zool.* l. 4. c. 10.

huic succurrit sententiæ, imo Wölfg. Franz. Hist. Sacra animalium part. 2. c. 7. p. m. 370. quod nulli aliti, ut creditur, excepto accipitrè & nifu, mos est. Quod videtur esse causa, teste Franzio, quare hæc avis Lev. II. 17. Deut. 14. 17. avibus immundis annumeratur, quarum esum Jehova Jydæis interdixit, ut eo indicetur, piis & christianis hominibus hoc omnino esse cavendum, nè alius alium vicissim mordeat & devoret, neve alius ab alio consumatur, Gal. 5. 15. de his postea. Bochart. l. sup. c. licet veteræ summis laudibus Cygnos evehant, quam tamen sint immites, docet Philosophus historiae libri. 9. c. 1. εἰσι κύκνοι ἀλλήλοφάγοι μάλα τῶν ὀρνέων. Plin. l. 10. c. 22. *idem inter se mutua carne vescuntur.* Ut diritatem faci emolliant Athenæus l. 9. & Ælian. in Variis l. 1. c. 14. pro ἀλλήλοφάγειν se^a mutuò comedere, devorare, adhibent ἀλλήλοκτενεῖν se mutuò interimere. Hinc est, quod homines duri, immites & crudeles in Cygnos mutatos esse fingantur, de his supra. Cardanus l. 10. de subtil. p. 601. *Hoc genus avium tam laudatum suos discerpit & devorat.* Sperl. Albert. & Franz. l. c. produnt, Cygnum vivere virentibus herbis, granis segetum, ut anser, vermibus & ovis piscium, quamvis Hesiodus
in

in scuto Herculi, ait Cygnum piscibus abstinere & juxta eos placide natare: *per ipsum, inquit, Oceanum Cygni altivolantes multi in summa aqua natabant, juxta pisces movebantur.* Quidam, teste Aldr. fecerunt Cygnum piscibus cedere, si eum natando insequantur. Saginationem quod spectat, certum est, quod ætas nostra ad mensæ usum non saginat Cygnum: Plutarchus tamen lib. de esu carnis affirmat, veteres Romanos saginandis Cygnis oculos consuisse, eosque caveis obscuris inclusisse ac anserum more saginasse. Vesci solet urticis, ait Franz. ut comprimat & extingvat flammam libidinis. Michaël Glyca Siculus refert, Cygnum aliquando ranas devorare, earumque esu molesta quadam affectione sese liberare.

Volatum, Gressum & Nataum quod concernit, dicit de his Albert. Sperl. cum aliis: *Cygnus mediocriter volat, malè ambulat, benè natat.* Ælian l. 1. Varior. scribit, Cygnum totum pelagus trajicere, & indefessis alis per vastum mare volare, cui convenit Arist. l. 9. hist. c. 12. Hesiod. in scuto Herculi, vocat *Κύκωνες ἀερόπλοται* i. e. altivolantes. Sed utut Albert. & alii sententiam suam defendere conantur, afferendo Cygnum esse animal majoris malis, plurimæ carnis, ideoque magni

ponderis; non mediocriter tamen, sed valde celeriter, cum non sit defatigatus, volat Cygnus Sylvestris, qui non est tantæ molis, ut cicur & domesticus in piscinis degens, de quo illi loquuntur, siquidem plurimis & maximis pennis, volatus instrumentis, à natura sit donatus. Nobis adstipulatur Homerus Iliad. B. qui Cygni etiam inter aves volatiles cum gribus meminit. Pindarus cum velit aquilæ pernicitatem in volando exprimere, fingit Jovem, cum cuperet mediam mundi habitabilis partem certâ mensurâ deprehendere, duas pari magnitudine parique pernicitate aquilas, unam ab occidente, alteram ab oriente, emisisse, & has brevi tempore pari celeritate eodem momento Delphis convenisse, quem locum mundi mediam partem esse cogitavit, cui loco ideo *Omphalo* s. *Umbelico terra* postea nomen est. Sed Pliutarch, lib. *cur oracula deferunt*, illud non de aquilis tantum scribi docet, sed de Cygnis quoque. Hieronymus Fracastorius Veronensis l. 1. Joseph. & Poëta Jacobus Sanazarius l. 1. de partu Virgineo, Angeli Gabrielis mandata DEI ad Mariam virginem, omnium mulierum castissimam & purissimam, deferentis pernicitatem in volando descripturi, volatum

tum ejus cum Cygnis celeritatem alarum a-
 quilinarum æquantibus his versibus elegan-
 tissime comparant:

*Ille altum zephyris per inane vacatis
 Carpit iter, scandit nebulas, atq; aëra tranat,
 Ima petens, pronusq; leves vix commovet alas.
 Qualis ubi ex alto notis Meandria ripis
 Perspexit vada, seu placidi stagna ampla
 Caystri,
 Præcipitem sese candenti tempore Cygnus
 Mittit agens, jamque implumis segnisque
 videtur*

*Ipsè sibi, donec tandem potiatur amotis
 Victor aquis: sic ille auras nubesque secabat.*

Longius iter Cygni si absolvent, grega-
 tim, testatur Arist. l. 1. hist. c. 4. & l. 7. c. 12.
 ac experientia, comites volant, gregatim na-
 tant, Colla, ait Plin l. 10. c. 23. *precedentibus
 imponunt sequentes, fessosque duces ad terga
 recipiunt.*

*Gressum tardum ob magnitudinem cor-
 poris faciles concedimus.*

*Natatus tam facilis est, ait Aldr. ut homo
 in ripa progrediens vix Cygnum natantem
 pedibus assequatur. Quomodo natat vide sup.*

*Vox Cygni apud Aristophanem est Tio, Tio,
 Tio, Tio, Tinx. Hesiodus in Asp. ait: Κύκνοι
 ἀερσιπύλαι μέγαλ' ἤπυον. Auctor. Philomela.*

Grus gruit, inque glomis Cygni prope flumina drensant.

Tempore belli, affirmat Albert. Cygnos sibilare & bombos, non dissimiles tuditui asinino, emittere, sed breves, qui longè audiri nequeunt; verius tamen statuitur, vocem Cygni cum anserum voce esse valde communem

Ætas si consideratur, vocatur Cygnus ab Aristot. *ἔυζυγος*, quod etiam Ælianus scribit, Vulgo creditur, teste Aldrov. trecentessimum attingere annum.

Inter *proprietates* Cygni, observandi veniunt mores vitæ. Aristoteli l. 9. hist. c. 12. est *ἔυνηθης*, probis moribus præditus, *ἔυβίος*, *ἔυζυγος*, *ἔυλειος*, & *innocens*, vid Franz. Ut probis est moribus; ita bene nascitur, probè vivit, copiosam gignit sobolem, suaviter senescit, & senectutem commodè perfert. Ælianus consentit cygnum suapte natura esse mitem & pacatum, facilè cicurari præcisò interioris alæ articulo, pullos suos valdè amare & pro iis acerrimè pugnare: licet nulli alicui sit sponte injurius, si tamen ab aliqua irriteretur, vi vim repellere non veretur. Aristoteli l. 9. hist. c. 1. & 12. Aldr. aliisque Ornithologis dicitur Cygnus magnam antipatiam atque inimicitias cum a-

aquila rapaci alere: etsi cum omnibus avibus
 pacem & amicitiam colit, aquilam tamen o-
 dit, quam nunquam ad iram lacessit, nec in-
 nitium pugnae unquam facit, sed ab aquila la-
 cessitus & ad pugnam provocatus ei sibi insi-
 dianti animo non cedit, affirmat Joh. Jon-
 stonus. Aldrovandus auctor est: si plures cy-
 gni, sunt enim aves gregatae, aquilam aggre-
 diantur, facile eam vincunt; si v. una aquila
 unum Cygnum à reliquis separatum invenerit,
 sua astutia eum vincit, quod approbat
 Arist. l. 9. c. 1. *Cum aquila pugnat olor; nu-
 tritque eam saepius, saepe tamen, teste Scali-
 gero Exercit. 331, si aquila Cygni ala pulsetur,
 actum est de ea. Cygnus quidem, test. Jonst.
 & Ald. pugnam cum aquila detrectat, imò,
 quotiescunque eam eminus volentem observat
 expavescit, non quod viribus se inferiorem cre-
 dit, sed pugnae imperitus armisque uti nesciens
 miles repugnare non audet, in fugam itaque
 sese conjicit, donec ab aquila ungvibus raptus
 ab ea se tueri cogitur, non iniquo Marte
 repugnat & victoriam reportat. Sic furor fit
 patientia saepius laesa; patientia aliquando abit
 in furorem, armaque ministrat furor, & te-
 lum ira praebet. Nec cum fulgure, serpenti-
 bus, draconibus & cicuta bene convenit.
 Cygno, docet Naso l. 2. Metam. Philes & Æ-
 lianus.*

Firmitas magna quanquam toti insit corpori, præcipuum tamen robur adest alis, quibus aquilam sæpe masculè debellat.

Nidum introsipientes docet Philocohrus apud Atheuam. Cygnos ova parituros in nidum suum herbam Lygæam, quæ est genus viticis, λύγος est vitex, in locis aquosis frequentem convehere, atque ex ea domunculam conficere. Joannes Breidbachius putat Cygnum hæc herbâ pullos suos tueri.

Generationem S. partum attingit Hæc. Boëtius in descriptione Scot. & dicit, quod tempore libidinis blandientes inter se mas & femina, alternatim capita cum suis colla inflectunt, velut amplexandi gratia, colla mares applicant fœminis, deinde post mutuos illos amplexus, mas fœminam conscendit, ubi coierint, mas conscius lesam à se fœminam fugit, illa impatiens fugientem insequitur. At non diuturna hæc est eis discordia, sed noxa cessante reconciliantur: fœmina maris persecutione relicta, post coitum frequenti caudæ motu, rostrum in aquis mergens se purificat. Albertus & Sperl. ferunt, tam marem quam fœminam post coitum, facta conceptione, aquis sese immergere, idemque facere ceteras aves aquaticas, & falsum esse, quod fœmina cum dolore semen suscipiat, quodque mas post coitum

tum fugiat; non prius, inquit Alb. fugit, quam coeundi libido cessat.

Ufus Carnis cygneæ in cibis apud quosdam ornith. ut Ald. & alios ideo improbatum & abjicitur, quod fingatur valdè annosa, nigrior, durior, ad concoquendum ac digerendum difficilior, atque sic ventriculo inutilior, periculosior.

Ufus in Medicina habetur magnus. Aetius Tetrab. 2, serm. 179. scribit, tenellum cygni pullum in oleo coctum esse admirabile nervorum medicamentum. Adipem asserit Plin. faciem purgare atque erugare. Idem l. 30. c. 9. laudat adipem ad sedis vitia, ad emolliendas vulvarum duritias, denique contra hæmorrhagiam. Ad lentiginem s. maculas comedat adipem Serenus.

Ufus pennarum magnus est. *Majores* usurpantur loco pennarum anserinarum pro calamis scriptoriis. Hollandæ famulæ, test. Ald. integris Cygnorum alis domorum angulos, qui scopas non admittunt, verrunt. *Minores* s. plumulæ ob mollitiem sunt lectis aptissimæ: Venus dicitur non in alio voluisse lecto cubare, quã qui è plumis cygneis paratus erat, iis præcipuè, quæ supereminentibus penis subsunt, quas *lanam* vocat Martial. l. 14.

Ufus pellis cum plumis inservit operimen-

to corporis, , appositā ventriculo, concocti-
oni apta putatur.

Plura sanè in Cygno laudantur, sed curtae
facultatis memor, B. L. ad Ornithologos re-
mitto, meque excusatum venio.

An Cygnus morti vicinus cantet?

Res est plurimorum exactioris doctrinae ac
sapientiae virorum, Philosophorum sc. poeta-
rum & Oratorum magnis controversiis à mul-
tis retro seculis agitata affirmantium & negan-
tium. *Illi* mirabilem melodiam & suavissi-
mos cantus harmonicos cygno moribundo
concedunt. *Hi* v. cygnum non canere, sed
vocis inamœnitatem corvis & graculis postha-
bendum contendunt. In numero affirmanti-
um sunt viri gravissimi, ut Arist. l. 9. hist.
c. 12. *Canere*, ait, *Cygni soliti sunt, præcipuè
jamjam morituri.* Ælian. auct. Arist. l. 20. de
Animal. c. 30. asserit Olorum gregem inter-
dum in mari Africo apparere, & cantum ve-
lut ex choro quodam consonanti suavem, lu-
gubrem & tanquam ad misericordiam in-
clinantem præternavigantibus præbere, & ab
illa modulatione aliquos vivos extinctos. Rur-
sus ex Hecatæo l. II. de Animal. c. 1. non so-
lum cygnos seorsim canere admittit, sed Ci-
tharædis, cum Hyperborei festum Appollinis

celebrant, accinere. Oppiamus in observando & describendo cygnorum cantu diligentissimus, eos à favonio s. stante Zephyro ad cantum invitari cū decrepiti jam viribus destituantur, his verbis auctor est: *Diluculo canunt ante solis ortum tanquam aere vacuo per id tempus audiendi clarius. Canunt in maris litoribus, nisi tempestas & procellarum sonus dissuadeant. Hoc vigente, nè suis quidem ipsi cantilenis satius perfrui possent; sed nè in senectute quidem morti vicina cantus obliviscuntur, quæ tamen eis in illa ætate remissior est, quam in juvenia, cum neque cervicem amplius erigere, neque pennas extendere queant. Favonium tunc ad canendum observant ignavi jam cruribus & membrorum viribus defecti: moriturus secedit aliquò, ubi nulla avis canentem audiat, nec olores alii tuètuose interpellent, si qui forte adessent, qui similem vitæ exitum sibi imminere intelligerent. Cic. l. 2. Tusc. asserit cygnos prævidentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluptate mori. Martial. In Xeniiis:*

*Dulciâ defectâ modulatur carmina lingvâ,
Cantator Cygnus funeris ipse sui.*

Statius l. 5. Sylv.

*Non ego quas fati certus sibi voce canora
Inferias promittit Olor.*

Præter hos approbant etiam canticum Cygneam Socrates apud Platonem, Collimachus, Æschylus, Theocritus, Antipater, Euripides, Propertius, Aristophanes, Apulejus l. 3. Florus, Philostratus l. 3. vitæ Apollonii c. 14. Orus, Apollo, Isidorus l. 12. c. 6. Albertus, Georgius Braun, D. Federicus, Pendasius, Ald. ornith. l. 19. c. 1. Antonius Musa Brasavolus in Comment. Ad Porphyrii Isagog. Plato in Phædone dicit cygnos cantare non ex tristitia mortis, sed lætitia, appropinquante fato, immortales se sentiunt, & ad Apollinem suum, cui sacros fuisse ob vaticinium mortis Cicero docet remigraturos. S. Patres hoc idem volunt. Ambrosius l. 6. c. 22. Hexæm. Cygneæ catilenæ dulcedinis causam statuit colli longitudinem & asperam arteriam, ut alii, quæ tubam bellicam exactissimè repræsentare dicitur, vide Virg. l. 1. Æneid. Nazianzenus Orat. 34. seu 2. de Theologia p. 554. edit. Morellianæ, cantum referat ad alas, sic scribens: *Cygnus non canit guttore, sed alis edit sonos, cum pennas in auras expandit.* Idem Epist. 1. ait: *Zephyro alis inspirante suave quid & concinnum canit.* Quædam fingunt, canticum causam esse, quod in Cygnis cor ex puritate sanguinis titillet, & per procera colla aër exeat.

Negantes Cygni cantum sunt in primo
Juli

Julius Cæsar Scaliger subtilitatum ut alibi, ita hic Magister Exercit 232. p. 728. vocat hujusmodi cantum fabulosum, Cardanum his verbis illudens: *De Cygni cantu suavissimo, quem cum mendaciorum parente Græcia jactare ausus es, ad Luciani tribunal, apud quem aliquid novi dicas, statuo te. Multitudo ingens ad Carantonum fluvium. Quid dicam tibi? Anseres sunt.* Luciano interroganti nautæ quæsitæ, an Cygni cantibus & modulationibus indulgeant, respondent, se paucos interdum Cygnos in fluminis Eridani paludibus vidisse, qui incomptam & inamœnam vocem ac sonum parum firmum edere solebant, ita ut corvos & graculos illos confirmare possis: Sed dulce & optabile quiddam nulla ratione, nullo sanè tempore se percepisse testantur. Alexander Myndius l. 9. referente Athenæo, profitetur se complures moribundos Cygnos persecutum fuisse, ut sibi de eis traditum audiret, sed nullum eorum cantum attentissimis suis auribus accepisse. Plin. l. 10. c. 23. Hist. Nat. hæc habet: *Olorum morte narratur flebilis cantus; falso, alias falsis, ut arbitror, aliquot experimentis.* Hinc Franz. H. A. part. 2. c. 7. p. m. 372. *Plinius recte deridet hoc Cygni canticum, illudque falsum esse probavit aliquot experimentis.* Quamquam

Ælianus approbat cantum Cygneum, fatetur tamen l. 1. Var. Hist. se nunquam vel Cygnum, vel aliam alitem canere audivisse. Horum sententiam sequuntur Sperl. Zool. phys. Casp. Kirchmayerus Eloq. Prof. in Acad. Witteb. Disp. Zool. t. c. 4. auctar. 5. p. m. 26. de Basilisco. Bodinus in Method. Histor. c. 4. Franz. in Hist. S: a animal. part. 2. c. 7. p. m. 373. 374. Galp. Schottus, qui fatetur se fuisse multis in locis, ubi Cygni alebantur in rivulis domesticisque piscinis, nullum tamen Cygnum canentem audivisse, nec quempiam, qui audivit, offendisse. Cum hisce facere ego audivi peritissimum Med Doct. in Acad. Aboënsi B. Eliam Zell. Land; sub autumno anni 1690. in dissecatione Cygni cujusdam, qui ingenuè fatebatur, se in Germania, Batavia & alibi diligentissimè attendisse, num quis inter Cygnos cantaret; sed cantatores audivit malos, non meliores ansere.

Ad objectiones, quæ hic afferri possunt, Respondemus breviter:

1. Disting. inter Cygni drensationem, qualemcunque murmurationem, clamorem s. sonum, quæ huic aliti cum aliis volatilibus possunt esse communia, juxta vers. *Grus gruit, inque glomis Cygni prope flumina drensant.*

2. Dist. inter modum ordinarium ac na-

uralem, & extraordinarium ac supernatu-
ralem. De illo est quæstio, non de hoc.

3. Diff. inter posse, & esse. Potest quidem
Cygnus à superiore causa, sc. DEO, cujus
impulsu multa extraordinariè fiunt, suavè
canere, sine quo motu nec est canorus, nec
actu canit. Hinc argum.

Quidquid est contra experientiam, illud
non est admittendum: cantio Cygnea est con-
tra experientiam. E. Major apparet. Mino-
rem probant Scalig. Lucianus, Schottus, vid.
sup. & Voigtius, fatetur se permultos cygnos
non in Saxonia solum, sed & in Pomerania,
Mecklenburgo ac alibi vidisse, sed nullius can-
tum unquam audivisse; nec quidquam notum
eis, ait, qui dies noctesque in illis versantur
locis, quæ Cygni incolunt.

Diff. hic ultimo inter quamlibet vacifera-
tionem & suavem cantionem; inter cantio-
nem latè ac impropiè, & strictè ac propriè
sumptam; prius concedimus, posterius vix
dari credimus. Sic quamlibet sententiam
non facimus nostram. Multitudo errantium
non facit errori patrocinium. Turtur mor-
tuo marito dicitur lugubrem vocem edere,
non tamen dicitur canere. Hoc dici potest
etiam de Cygno.

Object. Arteria aspera videtur tantum ad-

E

Actu.

24
struere, unde arg. *Qui aptissimum canentium
instrumentum habet, ille canit; ac Cygnus*
Quia natura nihil dedit frustra. Resp plura
quam arteria aspera ad cantum requiruntur
quæ adesse debent, sed hic absunt. Homines
muti gaudent arteriâ asperâ, sed loquelâ de-
stituuntur. In danda arteria illa natura non
fuit otiosa, sed negotiosa & provida: talis
enim structuram postulat respiratio Cygni.
Naturæ placuit Cygnum alimentum suum in
aquarum profunditate inquirere, ideo cur
longiori collo hanc arteriam natura Cygni
concessit, ne suffocationis & mortis pericu-
lum incurreret, dum per dimidiam horam
fere collum aquis & cœno immergitur cibum
investigans; ex ea itaque spiritus s. aër, res-
pirationis medium, suppeditatur, suffocatio
& mors evitatur.

*Cygnus benè nascitur, benè vivit, benè gi-
gnit, benè pugnat, benè senescit, benè obit.*

M O R A L I A.

1. Ut cor ex puritate sanguinis dicitur
nitillare; ita ponitur *Cygnus justis viri* ima-
go, cujus cor ab omni injustitia purum
erit.

2. Ut *Cygnus* jamjam moriturus fertur
mortem non metueret, sed cantu eam exci-
pere, sibi ipsi lugubres ænias canere,
ita

ita bonus Christianus ultima non extimescet, sed cupiet dissolvi, cum Paulo & Simeone, & esse cum Christo, phil. 1. 23. Lucae 2: 29.

3. *Avarus* in Cygno depingitur: ut enim *Cygnus* professione colli cœnum rostro suo rulsando cibum de aquis protrahit; ita *terre filii*, neglectis cœlestibus, de terrenorum abundantia solum sunt solliciti.

4. *Hypocritarum* nota est hæc ales: ut enim *Cygnus* candidas habet pennas, sed carnem atram pedesque nigros; ita *pessimum illud hominum genus* est quidem extrinsecè candidum i. e. probitate conspicuum apparet, sed intrinsecè est nigrum, i. e. omni vitiorum labe inquinatum, pedes suos ad mala dirigens.

5. *Tyrannorum* effigies: ut *Cygnus* cygnum devorat: ita malus bonum, impius pium infestat.

6. *Amicorum* simulachrum: ut *Cygnus* nullam avem offendit, sed pacificè & amicè cum aliis avibus ut plurimum vivit, ita *pia & christiana hominibus* probisque amicis cavendum est, nè mutuas exerceant rixas, nè alter alterum sinistris carpat verbis, sed ut omnes amicè, fraternè & unanimiter invicem vivant. Gal. 5: 15. Rom. 12: 10. Gal. 5: 14. Phil. 2: 2.

Ecclesia Christiana in cygno eleganter depingitur.

1. Ut *Cygnus* fortiter cum rapacis aquila, eam non lacessens, certat eamque aliquando robore alarum masculè superat; ita habet *Ecclesia* christiana, nullum provocans, perpetuum, prohi, dolor, certamen cum crudelissimis tyrannis, quos tamen duabus suis fortissimis alis, verbo DEI, gladio spiritus, Eph. 6: 17. & calidis precibus, in quibus tota spes ei posita est, quibus hostes suos fortiter devincit & victoriam refert.

2. Ut *cygno* sunt latissimi pedes, quibus firmiter insistit; ita *Ecclesia* firmissimo gaudet fundamento, JESU Christo, quod nec ipse diabolus totà suà armatura indutus, & omnibus suis asseclis stipatus evertit, sed pestundatus succumbit.

3. Ut, *cygnus* moderatè vivit, plures pullos excludit, & ad seram ætatem vitam suam producit; ita *Ecclesia* vitam moderatam agit, complures liberos in vera fide educat, & in longam senectam ad finem mundi perdurabit.

4. Ut *Cygnus* vix totus suffocantes undas subit; ita *Ecclesia* non temerè discrimina adit.

5. Ut *Cygnus* esu urticæ libidinem sistit; ita *Ecclesia* inhonestæ & impia exercitia non urget, sed meditando verba Domini malorum cupiditatum flammæ extingvit Psal. 1. 2.

SOLI DEO GLORIA

